

ms. 1.1.1.1.

Salutiferæ

CRUCIS TRIVM-
phus in Christi Dei Opt. Max.

Gloriam, et ad Christiane mē-
tis solatium, Per quēdam reli-
giosū D. Hieronymi Carmine,
et si rudi, pio tamen expressus.

1553.

FRater Hieronymus ab Azābuia, sacrae The-
ologiae humilis professor, a reuerendissi-
mo. D. Cardinali supremo horū regnorum in-
quisitore, ad librorū examen deputatus, testor
me hunc librum de Crucis Domini triūpho,
a Reuerendo patre fratre Francisco Barcellēsi
ordinis diui Hieronymi editū expendisse & ex
animasse, nihilq; in eo quod aut orthodoxae fi-
dei aduersetur aut mores pios laedat deprehēdis-
se, quare premitto typis mādari posse, in quorū
fidem has muniui septima die Septēbris anni
Domini. M.D.LII.

EPISTOLA

AVTHORIS AD EPIS
copum Liriensem.

PRÆSTANTISSIMO

Domino Blasio primo Liriensis
urbis Episcopo. Frater Fran
ciscus Barcelensis.

S. D.

OSTRA æta-

te, Christianissime præsul, il-
lud Apostoli vaticiniū ad im-
pletū non sine lachrimis videmus. Et (in-
quit) tempus, cum sanam doctrinam non
substinebunt, sed ad sua desideria coacerua-
bunt sibi magistros pruriētes auribus. Et à
veritate quidem auditū auertent, ad fa-

z. Thie
4ed.

Authoris epistola.

bulas autem conuertentur. Nunc enim non solum auditum á veritate, sed & calamū quidam omnino auertunt. Nam hi etiam (quod sine stomacho dici non potest) qui sese de christiano nomine ubique iactitant, Amadis, Splādionis, Clarimundi, & hoc genus aliorū vanis, ac fictitijs rebus libros implent, & in infinitum augent, adeo ut nullus nugandi sit finis. Profecto gētilicij homines de sua republica multo melius meriti sunt, quam de sua quidam christiani. Illi si quidem de moribus, de re militari, ac rusticā, de rebus etiam alijs, quae humana vitae vsui sunt, quamplurima scripserunt, hi vero grauioribus studijs neglectis ad nugas sese conferunt. Illi suorum deorum praetoria, ac maiorum factatum carmine, tum etiam soluto sermone celebrare curarunt. Hi autem Christi sui ducis, ac martyrum res

Ad Liriensem episcopū.

præclaras contemneres, committit ita
lium hominum facinora narrare nō sinūt.
In hos merito inuehitur propheta, filij ho-
minum (inquiens) usquequo graui corde, psa. 4. 2o
ut quid diligitis vanitatem, et queritis
mendacium? Rursus alio in loco. Vana lo-
cuti sunt unusquisque ad proximum suū. psa. 112.
Sed miror eorum magistratum incuriam:
qui has nugas in lucem edi permittunt. Sa-
ne tantam nugandi licentiam rectores gen-
tiles nemini unquam concessere. Nam (si
Aulo Gelio credimus) ubi poetas, ac orato-
res à rebus grauißimis ad nugamenta cala-
mum reuocare romani magistratus perse-
serunt, protinus nugatorium opus vulcano
mandarunt, authoresque in perpetuum de-
truserunt exilium. Cum igitur his nugis
intentos nonnullos christianos homines ani-
maduertissem, res præclaras, quas Cruce

Ad Liriensem episcopū.

exemplo reuocasti. Præterea quod ad no-
strum vel maxime facit institutum, pro-
prijs humeris Crucem post Christum ul-
tro ac continuo defers. Nam perfectissimū
illum antistitem Paulum imitatus stigma-
ta domini Iesu in tuo corpore portas, non Gal. 6. d
mundi, non carnis, sed tui ducis Christi si-
gna fidelis signifer gestas, clauos nimirū,
flagella, ac spinæ coronam. Quam maxi-
me etiam caues alia re gloriari nisi Cruce Gal. 6. d
domini nostri Iesu Christi, per quem tibi
mundus, & tu mundo Crucifixus es. Et
quod sine tua maxima laude dici non po-
test, non hæc tui principis grauissima, ac
humillima vexilla, cum ad pontificij ho-
noris culmen euectus es, deposuisti. Ean-
dem enim prorsus vitæ asperitatem nunc
pontifex effectus seruas, quam olim subdi-
tus, ac pauperrimus monachus tenebas.

Authoris epistola.

Hæc tui animi constantia cum paucis tibi
communis est. Nam monachi fere omnes
ubi opulentum pontificatum adepti sunt,
totum statim vite rigorem remittunt, ac
Christi insignia in mundana permutant, &
á domini castris pedem referentes, mundo
militare incipiunt, verbera etiam, ac Cru-
cem in molles carnis delicias transferunt.
Videntur enim isti sibi persuasum habere
episcopi insignia non quidem Crucem, nec
flagella, sed vestes sericas, phaleras, aurea
q̄ mularum ornamenta esse. Denique in pau-
cis spinea corona, & aurea mitra sese per-
mittunt, sed altera alteram vicissim expel-
lit. Ad hæc tu omnium primus in urbe Co-
nimbricensi literarum omniũ studia insti-
tuere cepisti. Qua re (ut arbitror) inui-
etissimũ regem nostrum Ioannem Tertium
in literas, harumq̄ studiosos maxime pro

Ad Liriensem Episcopū.

uocasti, ac benignius affectū reddidisti. Nam tua presertim admonitione rex ille excitatus, tanta benignitate, ac favore persecutus est literas, ut à Lusitanico regno antiquam barbariem, & doctrinarum insitiā relegans, ipsumq; regnum maximo literarum splendore decorans Athenis, & reliquis totius orbis academjs literarum gloriam, ac primatum praeipuerit. Itaque Lusitania, quae olim literarum frustra per aliena regna mendicare solebat, nunc integros scientiarum thesauros uniuerso orbi impartiri potest: atq; proinde Lusitania nihil desiderandum reliquit. Nam ea ipsa, quae iam omnes nationes armis antebat, nunc literis, ac summo religionis cultu exuperat. Quamobrem & bonarum literarū, & uerae religionis reparatio christianissimo regi illi ascribenda est. Cui qui

A V

dem reparationi quantum adiuventi tua
prudencia, ac morū integritas contulerit,
nemo ignorat. Obres igitur tam præclaras
(nisi fallor) velint, nolint inuidi, invito
etiam tempore rerum edace, tuum nomen
omnia secula celebrabunt. Cui igitur viro
primū nostrum Theologices opus congruen-
tius dedicarem, quàm tibi, qui ut literarū
exactissime academiæ instituerētur, in cau-
sa vel maxima fuisti, ubi ego ipse sacras
litteras didici? Et cui Crucis opus decentius
offerrem, quàm tibi, qui Crucem domini
tuis humeris semper portas? Munus ergo
quod tibi tot rationibus debetur, sub tuo pa-
trocinio benignus assume, ac errata, quibus
(ut arbitror) maxime scatet, castiga, et
prelo traditum, si tuæ prudentiæ visum
fuerit, in lucem ediube. Dec tibi christia-
nissime præsul celestis ille antistes ea velle,

Ad Liviensem Episcopū

conarique, quæ optima sunt, ac idem tuos
conatus bene fortunet, ut amplissimum
religionis decus, quod tibi sine exemplo ha-
ctenus contigit, possis itidem propagare,
ac indies augere, et post mortalem hanc vi-
tam dierum plenus ad tuos patres apponi,
maximaq; pijsimi episcopi præmia in celo
accipere.

Nec rapidas flammâs metuens, tormentaq; dira
Circundat muros angelus æthereos.

Nec metuit patriam qui vëdat perfidus auro,
Tradat in hostiles æthera nocte manus.

Mœnia non audet cœlestia tangere dæmon,
Moliri cassos cessat in astra dolos.

Fraudibus externis hinc, & ciuilibus æther
Felix, hinc belli turbine rurus agit.

Iurè triumphantis se nomine cœlica tollit
Vrbs, sed bellantis infima nomen habet.

Imbri terricolûm similatur vita furenti,
Sed superûm placidi veris & instar habet.

Latius hîc regnum, thesaurus & ãplior extat,
Hîc, quas nec tēpus, fur nequē perdit opes.

Copia cunctarum rerum, & sine fine voluptas,
Cor subeunt habitæ tædia nulla rei.

Hîc & amor cessat tandem satiatus habendi,
Nilq; deest animo, quicquid is oprat, habet.

Non animus vestis curis agitatur, & esca,
Quisq; fame, atquē siti, morteq; liber agit.

Nec cibus hîc putret, vestes nec conterit æuum,
Nam Deus est superis vestis, & ambrosia.

D

Mathi
6. c.Apoct.
d.
Etiab

Coelicola irridet crudelem mortis agonem,

Nam Crucis inuictō robore victa iacet.

1. Co. 15.
E

Mors ubi (ait) stimulus, tua ubi victoria scaua?

In nos imperium quā perit omne tuum?

Spes, metus, & mœror risus periturus, et absūt,

Quas patimur versa nos modò sorte, vices.

Mente Deo stabili cœli incola firmus adhæret,

Iustitiæquē nequit flectere calle gradus.

Non timor hîc vllum labendi in crimina vexat,

Quæ semel obrinuit, perdere nemo timet.

Nos fortuna sinit variadeludere sorte,

Idem nam rerum vultus vbiq̄ue manet.

Solus at ætherea tranquilluspacē fructur,

Hîc quem bellorum turbo molestus agit.

Nemo, nisi bello duro cœli occupat arcem,

Regna poli quisquā non nisi Marte parat.

Tres hostes vincat mundum, cum demone carni.

Imperio subdi qui cupit astra suo.

Demonis & vincat lictores crimina septem,

Vnde comes scelerum cœtera turma venit.

Mat. 11.
D.

Æthera vim passū, per flāmas, tela, per hostes

Bellaquē terricolis ire cruenta licet.

Edocet id gladius, paradiso qui arcet ameno,
 Flammeus à culpa quisquis adire cupit. Gen. 30]
d.
 Id bella in septem mostrarunt horrida gentes,
 Quæ sibi promissos intrat apella lares. Deuto
7.20
 Iobbus & humanam vitam testatur acerbum
 Bellum, homo dum merso vivit in orbe miser. Iob. 7.20.
 Nos Deus in veterem fortes iubet esse colubrum,
 Bello, si æternum querimus imperium.
 Prælia qui vincet promptus fulcire cadentes,
 Hic erit astriferi pulchra columna poli. Apo. 30
c.
 Quisquis enim in templolabentes sustinet imo,
 Aetherea clarum fiet in æde decus.
 Istius & belli præco duce missus ab alto,
 Percipe quid vero Paulus ab ore sonet. 2. Timo
2.2.
 Non quiuis (inquit) redimitur in æthere lauro,
 Sed qui certamen gnauiter acre gerit.
 Nos pelago euellis stygio Crux flumen ad illud,
 Quod superos viua murmure mulcet aqua. psal. 45
2.
 Lignum alto typicè retraxit ab amne securim,
 Dum vates puras misit ad astra preces. 4. Reg.
6.2.20.
 Nos Crux tartareo subducis ad æthera fundo,
 Sanguine dum Christus sæpe precando litat.

DE TRIVM. CRVCIS.

Quiq; graues vltro terras descendimus imas,
Sydera praesidio nitimur ire Crucis.

Viuere nam nobis virtutibus ipsa dedisti,
Orci ne extinctis obrueremur aquis.

Turpibus extincti vitijs quicumque grauescunt,
Hos stygij Asphalti mortua mergit aqua.

Sed qui vitali morum probitate leuamur,
Redditur his omnis nabilis vnda viris.

Exo. 8.
9. & 10.
vsq; ad
35.
Virtus ab aegypto virgae deduxit apellas,
Hostile aequoreis obruit agmen aquis.

Tu scelerum mergens diuino sanguine turmas,
Nos sathanæ diris faucibus vna rapis.

Summi nympha Dei multo commixta cruore
Crimina, Plutonem, mersit & illa necem.

Exo. 4.
5.
Fluctus enī rubeus phariū qui sorbuit agmen,
Sanguine portendit his tribus exitium.

Predixit rubeco mergendum hoc pestis acerba
Diuini triplex sanguinis amne genus.

Plal. 73.
c.
Nempe caput stygy frāgendū omnino draconis
His fuerat vates ille minatus aquis.

Exo. 7.
b.
Anguis vt hostiles mosaicus sorbuit anguēs,
Daemona sic lignum deuorat ore sacrum.

Quã siquidẽ horrendũ Moses cõuertit in anguẽ, Exo. 7. 6.

Creditur in uictam virga referre Crucem.

Nam virtute Crucem fortem mutauit in anguẽ

Christus, quo stygium perdidit ille sepem.

Quis Crucẽ in uictũ dubitet versã esse colubrũ,

Cui dominã tantam vim dedit ille cruor?

Demonã sic vinci conuenit ab angue dolosum,

Gen. 3. 2. b.

Anguis qui victor protulit ore dolos.

Esq; columna nitẽs, coelũ qua nectare plenum

Exo. 13. 6.

Demonis ingreditur turma soluta iugo.

Tu quoq; pila docens, vitijs quã paruit amens,

Exo. 13. 6.

Iustitiã plebem carpere dulcis iter.

Inuit hoc, celebri moritur dũ paschate Christus, 102. 13. 8.

Transitum enim latio nomen id ore sonat.

De morte ad vitam, de crimine prorsus ad equũ,

Ad læta è lachrimis gaudia transit homo.

Innumen rabido transfertur ab hoste benignũ,

Ob j; Crucem stygiã transit ad astra lacu.

Tres fuit in ligno horas, tres lucesq; sepulchro,

Mat. 12. 6.

Solueret vt miseros triplice morte Deus.

Luc. 23. 10.

Tres gelida in vitam reuocauit morte solutos.

Christus, dum signis se docet esse Deum.

54 DE TRIVMPHO CRVCIS.

Illa trium in letam pandit reuocatio vitam
 Triplex à nobis mortis abire genus.
 Corpus est siquidem, mentis peiorq; scelestæ,
 Tertia mors pœnæ, quæ sine fine manet.
 Tres tulit abscessus naturà immobilis ille,
 His vt homo totidem compleat oppositos.
 In miseras placido demigrat ab æthere terras,
 Virginis illa so tramite claustra petit.
 In furcam é terris diram transmittitur insonis,
 Plebis vbi obsceno scomate lusus obit.
 E cruce sub tumulum effertur liuoribus ater,
 Nec piceos Erebi nutat adire lares.
 Crux ideo ramis (nisi fallor) dicitur alta.
 Per sanctâ petimus regna quòd alta cruce.
 Scala crucem somnis prædixit visa fruenti,
 Cui dabat ascensum nixus ad astra deus.
 Nam cruce sydereas læti conscendimus ædes,
 Ordine sublimestres superando gradus.
 Primus enim fidei primum fundamen habetur,
 Reddit & hæc hoī, quæ cruce Christus habet.
 Alter virtutum diues possessio fertur,
 Nam scelerum Barabhrū pondere quisq; ruit.

Gen.
32, c.

Plena mihi verbis creditur tartara iustis,
 Plena mihi factis coelica regna pijs.
 Qui me non verbis, sed moribus (inquit
 Christus) erit rutilum dignus adire polum,
 Nec pia dicta illis deerant, nec vota puellis,
 Clausa quibus coeli regia iure fuit.
 Non tamen ipse coli virtutem denego verbis,
 Obrincant primū dum modò facta locum.
 Cum tepida in lucem matris depromitur aluo,
 Antè manus mittit, quàm tener ora puer.
 Vult natura, manus primū persoluat ad unguē,
 Parca deinde pium lingua loquatur opus.
 Curnatura manus geminas, os prebuit unum,
 Plura nisi verbis sint pia facta virum?
 Cum numerū hæc denū manibus, nō ore locavit,
 Iussa decem faciam, non monet, ipse loquar,
 Nos tamen insani vanum sectamur Adamū,
 Tegmina qui folijs prima paravit e gens.
 Nos inuat ex folijs verborum condere vestes,
 His quoque virtutis pectus inane regi.
 Tertius est operis perpes constantia recti,
 Coelica principijs gloria nulla datur.

Mat. 7.
c.Mat. 23.
2.Gen. 9.
b.

Mat. 20
a

Qui vineta graui coluere labore per aestum,
Reddita eis merces non nisi nocte fuit.

Nam coepisse viam caeli non sufficit arctam,
Hoc decet in noctem carpere mortis iter.

Conuenit & studij cultura incumbere recti,
Donec sol vita morte iubente cubet.

Hos Crucis ipsa gradus signat dimensio triplex,
Lata bonū, constans longa, profunda fidem.

Hæc datur electis triplex perfectio rerum
Spontè à munifica sanguine prompta Crucis.

Hac refero clauis thesauros ditis olympi,
Plena p̄ys seruat quicquid & archa poli.

Q̄stia qui voluit regni referare superni,
Opprobrijs clauem deferat ille Crucis.

Non mihi diuitiæ caelos, summi nec honores,
Vina fides aperit actibus vna Crucis.

Munere nos cumulat dominus quocūq; benignus,
Id Crucis ob meritum non nisi ferre iuuat.

Gen. 18
c.

Dum Crucis expressit primâ mutâdo figuram,
Palmas, & pueris magna precatur auus,

Dum quoq; maiori natu præferre minorem,
Et dextra iuuito tangere patre iuuat.

Cuncta tuis meritis contingere munera nobis,

Sed potiora dari gentibus ille docet.

Approbat hæc solum cœlestis syngrapha princeps,

Quæ Crucis exignat maximus ille cruor.

Non opus acceptat genitor, nec munera sumit,

Quæ non bis geniti tincta cruore videt.

Sal, quem lex donis misceri iussit ad aras,

Leuit. 2
da

His Crucis addatur poena molesta, docet.

Peccati veniam frustra, morumq; decorem,

Spretâq; orabis gaudia summa Cruce.

Non sceleris absterges lachrimoso flumine sordes,

Sacranisi & Christi sanguinis unda lauet.

Ingeminat frustra mœstos pro crimine fletus

Maurus, & irrisor stultus apella Crucis.

Ingeminat frustra sub rerum munera fessos,

Vilius est alga deni; quicquid agit.

Nemo citra lignum lepra mundatus abibat,

Leuita
14.2

Nemo Crucē citra crimine mundus erit.

Sacrâq; cunctorum scelerum destructio septem

Sanguine virtutis de Crucis illud habent.

Ergo si felix verum vis esse potitor,

Crede Crucis spera, dilige, ferquē Crucem.

38 **DE TRIVMPHO CRUCIS.**

Nam Cruce si dominus propria deuenit in aula,

 Qui Crucis hanc expers serue subire putas?

Cur te delicias extra communia seruis

 Ponendum censes acria damna Dei?

Cur ducis aetherei fortunam ferre recusas?

 Vis, sit conditio mitior vsq; tibi?

Quis miles adeo mollis, rationis & expers,

 Vt querulus sortem spernat habere ducis?

Cur tibi desidia deturpas nomen inertii?

 Et iacet inuisus plenus honore labor?

Dum fugis oppositos incauta mente labores,

 In grauiora stygisti mala stulte ruis.

Mat. 7. b Longa tenet strictos caelorum semita calles,

 Est via tartarei latior exitij.

Nam via virtutis dextrum petit ardua callem,

 Primo offert aditum tramite difficilem.

Sed requiem praebet fessis in vertice summo,

 Maior & est omni parva labore quies.

Molle ostentat iter via lata, sed vltima meta

 Per loca detentos saxea praecipitat.

Nam qui virtutis studio superauerit acres

 Casus, grande sibi comparat ille decus.

De Triumpho

Crucis. Liber Tertius.

AT Crux te dñs plures sibi subdidit una,
Quàm vi signorū, prodigijsq; suis. Math. 9
d.
Lumina dū cecis, surdis dū sufficit aures. Mar. 7
d.
Et vocem mutis, robur & inualidis. Lu. 5. d.
Innumerū satiat paucis dū victibus agmē,
Trudit ab ardenti corpore voce febrim. Mat. 8.
b.
Irequē dat Petro medios impune per æstus,
fluctibus elatum perdomat ipse fretum. Mat. 14
c.
Mar. 4
d.
Fontis aquam latices bacchi conuertit in atros,
Atque animi curas detegit ore palam. 1. cor. 2.
a. b.
Dum gelida in uitam reuocat iā morte sepultos,
Anissos sensus reddit & ille potens. mat. 9. a
Mat. 9.
c.
Audit. lucifugos coetus, quem foedere iunxit,
Nominē tartarei principis iste fugat. Lu. 7. b
1. cor. 1. f.
Luc. 11.
b.
Iud. eos queritur sterilis sub nomine plantæ
Verborum solis luxuriare comis. Mat. 21.
b.
Cumquē specus animal teneat terrestre quietos,
Sitquē agili midas semper apricus aui,

H ij

Non recipi mentis rectum venerantis in aula,
 Tempora quem foveant, plorat abesse locum.
 Hunc obdurati festinant cordis apella.

Ioã. 8. g. Saxis à templo trudere mente suo.

Luc. 9. f. g. Truditur ille procul Sycharia in glorius vrbe,
 Quam sacij perdi cœlitus igne petunt.

Mat. 27. e. Fixus at ut malo est nocuis in furibus insons,
 Purpureo & siccum perluit imbre solum,

Mat. 27. f. Supremi ponens caput expirauit & auram,

Ioã. 19. g. Et iacuit cassum lumine corpus humi,

Luc. 23. g. Pectora turba ferit, vitæ quam pœnitet acte,

Mat. 27. f. Verus & est clamat, filius ille Dei.

Ioã. 19. f. Nam tria naturam Christo cum numine nostræ
 Spiritus esse cadēs, sanguis & vnda canunt.

Mat. 27. d. Spiritus in ligno miro clamore solutus,

Ioã. 19. f. Sanguis & extincto corpore, nympa fluens.

Luc. 23. f. In cruce pendentem latro regnare fatetur,

Mat. 27. d. Nomine quem regis luserat antè manus.

Luc. 23. f. Rex trunco affixus vrè cognoscitur alto,

Luc. 11. b. Qui signa infamis mira patrando fuit.

Cum me sub lignum seui tolletis hebræi,

Ioan. 8. Tum vobis (inquit) denique notus ero.

Se veluti reddit vultum cernentibus unum,
 Partibus infractam dum speculari manet.
 At postquã in geminas partes diffunditur illud
 Et gemina ex se se tum simulachra refert.
 Haud secus & Christum scindit cū sectio nulla,
 Mens mortale fouet corpus, & intus alit.
 Naturam speculum Christi cœlesti caducam,
 Solaque reddebat debitis ora viri.

Hic homo diuino fertur sine numine purus,
 Terrenaquẽ imò ducere matre genus.

Mat. 11.
g.

Hunc pauci æthereum norant habuisse parentẽ,
 Immo ferunt prolem pauperis esse fabri.

Mat. 13.
g.

At cum diuiditur moriens in stipite Christus,
 Parsque subiit varios viraque secta locos.
 Mens petit umbrarũ tenebras, & regna silẽtiũ,
 Luminis ad tumulũ corpus mane venit.

ioã. 19. g.

In bifido Christi speculo natura refertur
 Duplex, hæc hominis, maior & illa Dei.

Carnea dum clavis cortex, & scinditur hasta,
 Numinis apparet carne medula latens.

ioã. 19. f.

Ut duce franguntur lucæ Gedeone lagena,
 Quò luce hostilis turba patente ruat.

Iud. 7. f.

H ijij

Carnea sic Christi confringitur hydria ligno,
 Diuini lampas luminis inde patet.

Qui clausus carnis mortalis vase latebat,
 Numinis hoc fracto fulgor ubique nitet.

Qui piceis scelerum quondam iacuere tenebris,
 His magna à supera lux micat orta polo.

Coelicus errorum pellit sol ille tenebras,
 Iustitiæ claro lumine monstrat iter.

Nostroquè intacto Madianæ more ruinae

Impia demonij sanguine scepra cadunt.

Magna crucis virtus, cedēs cui latro rapinas
 Crudeles vertit sub pietatis opus.

Qui vile argētum cupidus rapiebat, & aurū,
 Totum nunc felix æthera latro rapit.

Impia qui socium dictis ad furta trahebat,
 Nunc ipsum monitis ad pia facta vocat.

Nil se rapturum comiti promiserat olim,
 Cuius non partem redderet ipse lubens.

Cum rapit ergo polum, tanta fecisse rapinae
 Participē hunc properat foederis ille memor.

Fure monere boni discat peccator ab illo.

Hos, quibus antè fuit impia causa mali.

Et pius illecebras virtutis suggerat illis,
 Quaeis turpe illicium criminis ipse fuit.
 Semper auis stygij ne fiat & aucupus illex,
 Qua caeca reliquos in scelus ille vocet.
 Sic Crucis exorat suggestu Christus ab alto,
 Sic pius ad sese pectora dura trahit.
 Nam patrem exorat moriens in stipite summi,
 Persuadet sceleris poenituisse reos. Heb. 4. e
Luc. 23
g.
 At facit in templo surdis nunc verba sacerdos,
 Nam subit hic luxus pulpita, nō quē Crucis.
 Delitijs condit suggestum mollibus omnem,
 Apponit quē operi frustula nulla Crucis.
 Praeceptor merito facti cōtemnitur expers,
 Cessanti frustra fantur & ora manu.
 Alta pijs ergo factis, & pulpita dictis,
 Et vitæ constant asperitate grauis.
 Te simulachra Deus toto Crux fregit in orbe,
 Stulta quibus coluit daemona turba diu.
 Nomen & ad Christi festinant undique gētes,
 Et populus verum numen uterque colit.
 Numine corda acti Solymi durissima ponunt,
 Consilia in melius vertere stulta iuuat.

122 DE TRIVM. CRVCIS.

In Christi accipiunt animi mite, huius et apti
Saxea proscindunt pectora in hospitium.

Eze. ii. d. Saxea præceptis signandis tollit inepta,
Aptaque restaurat carnea corda Deus.

Exo. 32 d. Desinit & tabulis frangendus scribere legem,
Hanc sed visceribus sculpsit amore p̄ys,
Nã Christi Isacida tria millia dogma secūtur,

Act. 2. g. Petrus ut admonitus fudit ab ore pios.

Exo. 32 f. Hic numerus totidem venerato numine pensat,
Qui merita ob cultū cæde ruere bonis

Act. 10. d. Cornelius Petro fides comitatus amicis
Occurrit, sacris inde lauandus aquis.

Exod. 32. a. b. Iam simulachrapudet Solymen præponeret auri
Illi, cui est phario colla soluta iugo.

Exo. 32 c. Ebria nec tollit diuino talia cultu,
Fregit enim Moses cœlicus ista cruce.

Luc. 12. f. Igneque combustit, quem in terrã mittere venit,
In laticem cineres misit & inde sacrum.

Denique sic demon victus sorbetur ab illis,
Quos nimis est nisus ore vorare fero.

Iob. 40. d. Nã populū electum frustra Iordanis & vnda
Hic sua fluxuram sperat in ora vorax.

Formosa sequitur iam ecclesia furta Rachelis,
Cui datur Isacida nubere Sydereo.

gen. 31.
c.

Aurcanam ridet numen simulachra parentis,
Abdita quæ putrido stramine fœdat equi.

Dæmona quem coluit maiorum amentia cœca,
Proiecit, & Christi transit ad obsequium.

Immo deum patris terreni despicit aurum,
Istud, quàm stercus turpe minoris habet.

Est stygium patrè, populumquæ obliua scelestū,
Et sathane mundi deseru ipsa domum.

psal. 49
c.

Nam cupida ille colit fallacis pectora mundi,
Istorum princeps impia sceptrat tenet.

Hæc fugit, & sponsi diuini amplexibus hæret,
Rex ideo formã cœlicus eius amat.

psal. 44
c.

Nomine & illa Sarã formosã imitata sororis
Gentiles sponso iungit amore suo.

Gen. 12
c. d. &
20. b. c.

Cœlicus ob sponsam multorum diuit Abramus
Pectore credentum, letus adauget opes.

Huius enim nitido virtutum allecã decore
Currit ad obsequium turba profana Dei.

Parcit & hæc numen peccatis ledere sanctum,
Excipit expulso dæmone corde Deum.

Depudet exanimis latrariam impendere saxis
 Gentes, & viuum numen vbiq; colunt.
 Et placant non monstra pijs, sed numina templis
 Aræ crudeli nunc sine cæde sacræ.
 Sanguinenec sunt humano februa dira,
 Quin animus vitij purus vbiq; litat.
 Mortales homines, volucres, pecuaria, & angues
 Iam velut æternum numen habere pudet.
 Sculprileopus sathanae frangunt, lucosq; deurrunt,
 Demonis insanus cultus vbiq; perit.
 Dicere turba Iouem sceleratum carmine vatum
 Desinit, & crimen ridet inesse Deo.
 Diuino prauos gens dedignatur honore,
 Iure negat falsis orgia festa dijs.
 Ebria nudatis tua baccharata membris
 Magnus Bacche viris est celebrare pudor.
 Iam tibi Iane finit libum cereale sacerdos
 Ponere delirus, farrasq; mixta sale.
 Quicquid & idolis demens impendit honoris
 Gens, properat veroreldere sponte Deo.
 Nam Deus ipse dedit clemens resipiscere mûdo,
 Quem sathana infandis lussit vbiq; modis.

Dæmonis exitium cruce cultibus archa minatur, 1. reg. 9.
a.

Da gona dum caesum deicit illa caput,

Lignea nam virgam concludens archa potentē Heb. 9.
b.

Creditur inuictæ umbra fuisse Crucis.

A nece sponte crucē domini gens portitat exlex,

Quam tamē inuitus detulit antē Symon. Mat. 27
d.

In Cruce cum nondū Christi caro cocta rigebat,

Vix poterat vllō durior ore teri.

Mandendæ carnis, potandi & sermo cruoris

Tunc hominis durus terruit ipse viros. 1oī. 6. 2

Terruit ipse viros, typicis vera docenti

Verbis à Christo fecit abire Deo.

Fixa veru vt Crucis est, flāmis et tosta malorū

Illa caro, crudus missus & inde sapor,

Nil potu Christi restat, nil dulcius esca,

Et verbo sacræ nil mage lene Crucis.

Præponit mannae perituræ corporis esca

A Eternum Christum mentis apella cibum.

Vastaq; peccati perierunt regna tyranni,

Toto virtutis regnat in orbe decus.

Ecce colunt terras comites pietasq; fidesq;

Spes, & grata pij mater amoris adest.

Quattuor immensi venerandã in partibus orbis
Cruce facta ex lignis quattuor admonuit.

In melius versum sese miratur & orbis,

Quæ iacuit, surgit nunc pia religio.

Sæcula iam redeunt conuersis aurea rebus,

Cruce reparat, lapsum crimine quicquid erat.

Admissas delet culpas ab origine rerum,

Criminis in finẽ quicquid & orbis erit.

Tanta sacri merces, ea vis, ea gratia ligni,

Quid mors non valeat, sanguis et ipsa Dei?

Ioãnz. c Sic fore prædixit, lignum cum tollar in altum,

Et terris (inquit) tum mihi cuncta traham:

A Cruce, non terris magnes diuinus in altum

Pondera terreni ferrea cordis agit.

Nam lapide, scissi signabant morte tonantis

Mat. 27 f. Molliciem duri pectoris inde fore.

Dura velut cautes vlli vix peruia ferro,

Affidue gutta tota cauatur aquæ,

Sic rigidum pectus diuini sanguinis vnde

Cedit, & hanc mentis suscipit inde cauis.

Virga es, qua tactus lachrimarũ saxeus vndas

Nam. 20. b. Manat homo, & veris flectibus ora rigat.

Crimina iudicij pellit meditatio duri,
 Spem, quæ expers meriti fudit adire polum.
 Hi gemini lapides frangendis frugibus apti,
 Pignore quos tolli lex pia iure vetat.
 Iustitiam pauidi causam retulere timoris,
 Diuini largas & pietatis opes.
 Nã menstrua molis his dum gyraur ad equũ,
 Candida fit studij, crede, farina pji.
 Hos Dei opus nobis lapides auferre molares
 Licetori stygio pignore cura fuit.
 Nam nunc longa Dei rigidi hic obliuia mittit,
 Nunc facilis, varia fallat vt arte viros.
 Pectoris ergo domũ custodi insomnis ab hoste,
 Ne plores animo pignora rapta tuo.
 Te quoq; si moueat vitiorum falsa voluptas,
 Et sub facta pedem flectat iniqua tuum,
 Gaudia prauorum citius peritura caducis
 Bullis, & repetas non peritura mala.
 Nã sacra lætitiã reprobõũ, & pagina laudẽ
 Vanam, instar puncti clamat abire breuis.
 Plus animo fellis diffundit iudice crimen,
 Quàm dederat mellis culpa dolosa reis.

Deutero
24b.

Job, 20°
2.

Nam tecta est auro fallaci pharmaca crimen,
 Intus & esca nimis fellis amara later.
 Quam miserè nocuū sceleris repetitio torquet,
 Quam mens hunc vrget conscia facta mali.
 Solo crimen erat animo tortore cauendum,
 Si damnū æternū tartara nulla forent.
 Non nisi tecta voluptatis dat callidus auro
 Demon peccati pharmaca lethiferi.
 Nam hæc vt mortiferū nouit fugienda venenū,
 Si dentur luxus tegmine nuda breuis.
 Si quis enim memoret quantum mortalibus obfit
 Crimen, nunquam huius stultus amator erit.
 Non summū ergo aurū, nec mellis respice guttā,
 Intus sed quantum crimina fellis habent.
 Nam scelerum luxus offert, & gaudia sola
 Demon, sic stultos in sua vota trahit.
 Exemplis turbæ sceleratis obijce pœnas,
 Quas æterno ignis tostā calore dabit.
 Turba quibus stygijs vitiosa vrgetur in Indis,
 Pœna non poterunt, crede, leuare tuas.
 Hoc genus antidoti fortis monstrauit apella,
 Cui mel iam extinctus fudit ab ore leo,

Flammigeris vulpes caudis cum mittit in agros,
Et rapido messes hostibus igne cremat. Iud. 15. b

Namq; caput faciem sacro sub codice primam,
Sed rerum extremam cum pede cauda refert.

Iure vafris recti similatur vulpibus hostis,
Nam mundo immundum comegit ore scelus.

Aequi est vulpinus study simulator iniquus
Omnis, & id quod abest fingit habere decus,

Iustitiæ illusor penitus dum spernit inanis,
Quod superis debet, quod coluisse decet.

Gaudia fortunæ primæ spectare vetamur,
Qua felix isto regnat in orbe reus.

Damna sed extremæ sortis memorare iubemur,
Quæ vstus tartareo semper ab igne feret.

Hæc se gctes flamma monitus lethalis adures,
Quæis dæmō totum mentis adimplet agrū.

Vtitur antidoto tali quicumq; salubri,
Dæmonis haud illi nigra venena nocent.

Sæpius attractu manuum curabat & ægros
Christus, & extinctis viuere morte dabat.

Non lingua tactas surdis cum sufficit aures,
Sed digitis, curæ quod genus ille docet? Mar. 7. d

Luc. 7.
b. c.

Dogmate quo sacram medicandi perficit arte,
 Dum Naidis loculum tangit in vrbe manus?
 Non animi tantum dictis succurrere morbo,
 Sed monet his medicū iungere semper opus.
 Vnguentum facies nullum præstantius illo,
 Quo misces verbis optima facta tuis.
 Concentu recti quantumuis ægra perempto
 Mens cubet, hoc veniet parva liquore salus.
 Mortuus in capulo scelerū qui effertur ad orcū,
 Ad studia hoc recti viuus amanda redit.
 Non animi tollit morbos, sed fortius auget,
 Farmaca qui verbo condit inerte loquax.
 Corporis ut sanat languentis vulnera dictis
 Nemo, nisi medicas addat & ipse manus.
 Vulneribus mentis poterit sic nemo mederi
 Verbis, si medicum iungere spernat opus.
 Nūc quia abest medicus, feretrū cōtingere factis
 Qui velit, in vitijs mortua turba iacet.
 Mortua turba iacet, medicamina vera peroptat
 Laturum terras rursus adire Deum.
 Tacta prius Christo viduæ composita feretro
 Proles, quàm verbo surgere iussa fuit.

Luc. 7.
c.

Hic simili rerum miserabilis ordine natam
Principis à letho suscitatur omnipotens.

Mat. 90
Co

Saxa olidi primum tolluntur summa sepulchri,
Inde, foras prodi Lazare, voce sonat.

ioh. 110
c. 10

Hic monet exemplum facti præcedere iusti,
Semper & admonitus verba minora sequi.

Id docet, antè manus cum tollit ad vbera matris,
Quàm balbo matrem proferat ore puer.

Surdus namq; puer, mutus quoq; nascitur omnis,
Lingua diu interpretis mentis inepta silet.

Hic manus in primis, auristum munus adeptus,
Quaq; audit, sera deniq; voce refert.

Nos facti ergo monens naturæ tardius usum
Linguae, quàm manibus providus ordo dedit.

Isquè audire monet quenquàm magis esse paratū,
Quàm quid præcipiri protinus ore loqui.

Pulpita & hūc prohibet stultè subyisse magistrū,
Qui prius haud didicit dogmata discipulus.

Virga est Crux, dāni qua peruia redditur vnda,
Qua tamen obruitur gens inimica Crucis.

Exod.
14. d.

Sermonanquè Crucis perenti stultus habetur,
Maxima credenti virtus, & ille salus.

1. Cor. 1.
Co

Mat. 14.
de Ante ducis mortem Petrum submergier undis
Pagina post obitum nil sacra tale refert.

Io. 21.
c. Immo tū undisonū properus se iactat in æquor,
Saluus ad opatum peruenit inde ducem.

Mat. 29
E. Cum ter fœminea negat actus voce magistrū,
Nonné metus pelago perfidus obruitur?

A. 1. c. Attamen esse Deo parendum clamitat mi,
Regis & à letho non timet ille necem

A. 4. id Vera nec inuitis (inquit) tacuisse tyrannis
Possumus, aut tanti spernere iussa Dei.

Affariq; duces, propiusq; adusse minaces
Reges, vis illi nulla timoris obest.

Non hunc maiestas solij, non scæpra superba
Exanimant regum, terrificantq; virum.

Qui formidabat tunc omnes aëris auras,
Obycit hic certæ se modò sponte neci.

Frenat & ille nouis victor sub legibus orbem,
Fœmina quem trepidum vicerat antè leuis.

Nil veritus blanda proiecto lucis amore
Cum socijs Christi nomen ubiq; canit.

Qui pauidus latebras umbrosas antiè fouebat,
Regia nunc Christi facta per ora tonat.

Hunc genus à celfo vulgò testatur olympo Añ. 2. f.

Ducce, quem Solyme cade peremit atrox.

Hunc summam in terris rerum, cæloq; tenere, Añ. 10. f.

Hunc hominẽ, hunc verũ prædicat esse Deũ.

Iras nec flecti patris, valuas nec Olympi

Pandi, ni ipsius sanguine, morte simul.

Illius & sola mundo virtute salutem, Añ. 4. b

Nomine magnifico munus & omne dari.

Perdere terrenum metuens Nicodemus honorem 102. 3. 26

Tunc pieca Christum nocte docendus adit.

Huius dogma sequi vulgò nun luce fatetur,

Nil parto tentus spernit honore necem.

Ad celebre hũc rabie procerũ reuente sepulchrũ

Fert Cruce, nec cassum mortis honore sinit. 102. 19. g.

Larga pius defer aloes, & munera mirrhæ,

Explet opus tristi mente Iosephus idem. 102. 19. g.

Oppetere haud dubitat sæuam pro numine mortẽ,

Dum tamen exequias ducat vterq; pius.

Iamq; audens publicẽ Mosi præponere Iesum

Discipuli, puido qui latuere metu.

Dux velut egregius profugos vbi terruit hostes,

Increpidas miles mittit ad arma manus.

Præuius aut præceps tumidas cū trāsmeat undas
 Mox sequitur gressus subdita turma ducis.
 Quæ tamen à sicco spectabat littore fluctus,
 Credebat pelago lumina, non què pedes.

10i.19.f Dum carnem innumeris lacerari in stipite plagis
 Christus, confringi non tamen ossa tulit.

Nulla damnorum frangendam cuspide mentem
 A nece Christicolam prodidit ille sua.

Gen. 2. d. Fit morientis enim solidis sponsi ossibus illa,
 Vxor ut est costis condita prima viri.

Ut quæ Euxæ quondam gigneda extracta marito
 Materies presso costa sopore fuit.

Sic somnum Christus lethale in stipite carpens
 Pectore principium sponsæ ab hiante dedit.
 Non aliunde Deus sponsam decreuit amatam
 Condere, robusta quàm magè parte sui.

Scilicet ut sponsi maiori arderet amore,
 Et foret aduersis fortior illa malis.

Terra cruce abcessit legis caligo vetusta,

2. Cor.
 3. b.

Littera abit cadens, spiritus ipse manet.
 Spiritus ipse manet, vitæ qui munera donat,
 Vmbra carnalis nil quoque legis habet.

Magna docet cæca verborum ambage latere,
Cruce aperit mentem, legisferiq; sonos.

Cuncta docet lethum Christo crudele minari,
Vt nos à piceo velleret ipse lacu.

Clavis v̄t hæc David soluit signacula septem, Apo. 5.
b.
Sydere tum legis claruit Umbra magis.

Figimus in radys diuini lumina Verbi,
Iam facies Mosi tegmine nuda patet. 2. Cor. 3

Huius erat signum velū, quod finditur ambas c.
Mat. 17
16
In parteis, rerū dum cadit ille parens.

Debilis æthereos acies humana nitores

Cernere, vim ligni luce nitente capit.

Hinc aquilæ in radios virtutis lumina figunt

Instar, opus querunt lucis amore piū,

Qui latebras scelerū bubonis more fouebant

Lucifugi, haud poterant lumen adire piū.

Proscidit v̄t fluctus Mosi virgella tumentes, Exo. 14

In medio populis æquore fecit iter. d.

Sic pelagus findens legis reserauit abissum,

Huius & oclusum Cruce reserauit iter.

Quæ quondā hebraeos prorsus latuere magistros,

Nunc Cruce bubulcus, alixaq; nouit iners.

M

Vt procul à dubia dispellit, mente tenebras?

Vt veri obscuros detegit ipsa typos?

Vt quæ sunt veteres præfati anigmata vates,

Dissoluit liquido nubila dicta fugans?

Cæu latebras lumen postquam lustravit opacas,

Res oculus clarè, quæ latuère, videt.

Fœmina seu reperit solis dū lāpade gemmā,

Quam fuit in cassū querere nocte labor.

Ergo quid isacide venerari spernis Iesum,

Què Christum clarè crux docet esse tuum?

Hæc vltro veri crudelem te arguit hostem,

Et cæcum in summa luce fuisse notat.

Te cupidum voces vatum nescire recētas,

Nec verum amentem discere velle canit.

Quis stupor hic mentis cæcæ, quæ tãta tenaci

Duricies tempus corde per omne riget?

Dio horum cernis quid apella deesse Iesu,

De Christo vates quæ cecinere tuo?

Mitte ergo invidiam, rabidū iam pone furorē,

Cede pius vero, quod regulè patres

Te pudeat tantum veri latuisse nitorem,

Cum reliqua Christum suscipe plebe tuum.

Filius altitonans magni regnator olympi
 Saucia cum nondum stipite mēbra locat,
 Tunc nec honos erat, infami nec gloria trūco,
 Nūc sacra Crux magnū, sãctãq; numē habes.
 Suppliciter cunēti colimus, sacrisq; minores
 Tectam aris cultu ponimus aurifero.
 Quæ nimium quondam cunētis inuisa iacebas,
 Te nunc rex prono maximus ore colit.
 Omnibus opprobrium cruciatus toto fuisti,
 Nunc est cunētorum nolile sola decus.
 Nominis antē tui terrebat mentio cunētos,
 Quid nūc dulce magis nomine quæso crucis?
 Immensoq; tui celebrantur in orbe triumpho,
 Omnis & extollit nomen ad astra tuum.
 Planta Crucis torū ramos transmittit in orbē,^{dan. 4o}
 Fulget honor sanctæ summus ubiq; Crucis.^{b.}
 Hoste Crucis titulus fixus renuente trilinguis ^{10219.d}
 Omni dicendam pandit ab ore Crucem.
 Qui te foecundo quondam pellebat ab agro,
 Te nunc auratas ornat & ipse domus.
 Antē cui ligno vilebas turpius omni,
 Hic aras complet munere sæpe tuas.

Non quiuis colitur clauus, non sirpus, & hasta,
Sed colitur cunctis omnis imago Crucis.

Quemq; tui puduit famosi nominis olim,
Nunc vocat & supplex, ut ferat illud opem.

Qui tibi fixus erat, vilis, maledictus et ipse,
Te nunc est felix passus amore Dei.

Deute.
31. d.

Quod tibi & opprobriū reddebat pœna malorū,
Christi in perpetuum vertit acerba decus.

Quo malus opprobrio te deturpauit Adamus,
Hoc Deus ingenti mutat honore pius.

Mat. 24
c.

Aethereæ cœlo fulgebis lampadis instar,
Eclypsimquē tua sydera luce ferem.

Cum dabit exitio vna dies animalia cuncta,
Resq; ignis fluxas deniquē perdet edax.

2. cor.
15. g.

Mugituq; polum quatiet tuba martia rauco,
Cuius consurgent corpora cuncta sono.

At te qui alitibus portent de ciuibus ipsam,
Cum sancta fiet quæstio lire polo.

Sed tanto aligerūm supremā munere classē
Tollere rectori mens erit ætherco.

Te rutilam ergo ferēt superi per inane ministri,
Hic hastam, is clauos, deferet ille vepres.

Virgarum fasces alij, infandamq; columnam,
 Brachia cui vincētus verbera seuā tulit.
 Pocula nonnulli calamo pendentia leui,
 Plena Dei quidam sanguine lora ferent.
 Alter gestabit romani signa senatus,
 Hic calamum, scēptri quē vice rex tenuit.
 Hec habet in cœlo cœdis monumenta nefanda
 Natus, ut ostēsis flectere possit eis,
 Iratus quoties genitor mortale parabit
 Perdere commissi iam feritate genus.
 Illaq; sub terras referet solamina iustis,
 Dedecus æternum, tristitiamq; malis.
 Te quē Dei cultu venerandam prabuīt ille,
 Te sibi perfecit numine sponte parem.
 Nec tantum ille tui ratione parauit honorem,
 A domino officijs vinceris ergo tuo.
 Vinceris officijs, hæc sed victoria laudes
 Auget in immensum, non premit ipsa tuas.
 Nam nisi te meritis Christus deuinceret āplis,
 Vinceret opprobrium, te vitia ret adhuc.
 Num te felicem stupidus demirer, an illum,
 Qui te felicem fecit ubiquē, Deumē.

Nempe tuam miror sortē, plus miror at eius,
 Iustitiam tanta cum pietate parem.
 Non satis ò pietas homines extollere ducis?
 Sed magno & lignum tollis honore Crucis?
 At dum surgit homo, decuit consurgere plātā,
 Crimine quæ iacuit sponte iacente viro.
 Quæq; sui insanos tristis plorabat abusus,
 Victorem fructu demona & esse suo.
 Dum cupit opprobriū longū non ferre per enū,
 Dicitur æthereum planta rogasse Deum,
 Ut potius vellet ligno reparare potenti,
 Per lignum tulerat quicquid & hostis idē.
 Omnes ò plausu gentes, linguisq; faucete,
 Exlex progenies, gens & apella simul.
 Plaudite spōte Cruci meritis super omnia late,
 Infima cunctorum quæ fuit antē probris.
 Dicite sæpe Crucem, vasto quæ contulit orbi,
 Hic stabilis quicquid prosperitatis habet.
 Quadrupedū, voluerū coetus, mutæq; marinae
 Exultent, terræ tractus ubiq; patens.
 Imaquæ det Vallis, montes dent iubila celsi,
 Vocem edant fontes, flumina leta suam.

Quodq; ambit lōgis terras anfractibus equor,

Quiquē tegit rutilo tegmine cuncta polus.

Laudibus æthereum decantent omnia regem,

Qui posuit rerum cardine sponne Crucem.

Dicere plura iuvat, cupidum sed solvere laudes,

Carminē quas cœpi, denegat ingenium.

Deficit ingenium, maioraquē viribus vrgent,

Hæc res maiori ore canenda fuit.

Quid voluit demens elegis imponere tantum,

Ponderis? heroici res erat ista pedis.

At velis elegos decuit maioribus ire,

Exiguus nec erant tanta premenda modis.

Ingeniū hæc maius, maioraq; carmina poscunt,

Sunt meritis longē cuncta minora Crucis.

Cogor & inualidus tantis succumbere rebus

Materia vires exuperante meas.

Non mox desistet magnis formicula cœtis,

Impar si Barrhi tollere tentet onus?

Haud secus & propero laudum deponere molē,

Ne penitus dorsum debile fortè terat.

Præstat & oclusis digito tacuisse labellis,

Quàm tua diminui carmine facta rudi.

Quò magis ignarus versus protendo poesis,
 Hòc videor nomen plus abolere tuum.
 Nam me Pierides pergunt contemnere divæ,
 Et ligni virtus me quoque magna latet.
 Ausis parce pijs indocti quæso poeta,
 Crux maiora tibi sint mea vota satis.
 Non homini vitio, & dandum tibi censco laudi
 Laudibus hunc victum cedere iure tuis.
 Nempe tuis diuùm meritis facundia cedit,
 Est polus inferius quicquid & artis habet.
 Quanta (nisi fallor) fueris Crux dicere solus,
 Ipsam qui tantam reddidit, ille potest.
 Terricolæ, & frustra tentabunt dicere diui,
 Quod domini seua sit tibi morte decus.
 Ergo Crucis tradat supero præconia regi
 Vates, quem tellus, maior & æther habet.
 Nec pudeat superos ligni succumbere rebus,
 Nam hoc voluit tanta tollere sorte Deus.
 Hunc petimus, qui te summo lustravit honore,
 Nos regna ut meritis ducat in alta tuis.

LAVS DEO.

**E X C V D E B A N T
C O N I M B R I C A E I O A N N E S**

Barrerius, & Ioannes Aluarus Ty-
pographi Regij. Anno salu-
tis nostræ Mileffimo

Quingenteffimo,
quinguageff.

III.

xv. Kalendas Iulias.

De modo r. no trajem a gora
que nos sepo e Gar do Be la
todas es unvres e oasimad
giet. fasis non fasis.

